

Republika Hrvatska
Općinski sud u Novom Zagrebu
Turinina 3 - 10010 Zagreb

Poslovni broj: 9 P-949/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu toga suda Ani Tomašić, u pravnoj stvari tužitelja Mirka Zebića, OIB 95113616547, iz Zagreba, Lanište 3 E, zastupanog po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 15. svibnja 2026., održane u prisutnosti tužitelja, zamjenice punomoćnice tužitelja Valentine Božićek, odvjetnice u Zagrebu, te zamjenice punomoćnice tuženika Lucije Mrkonjić, odvjetničke vježbenice u Zagrebu, 28. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена odredba čl. 11.1. Ugovora o kreditu broj 50401340-19365272590 od 19. svibnja 2003., ovjerenog kod javnog bilježnika Damira Andrašića iz Zagreba 21. svibnja 2003. broj: OV-5280/03 sklopljenog između tužitelja Mirka Zebića, OIB 95113616547, iz Zagreba, Lanište 3 E i tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička 50, OIB: 02535697732 u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% (slovima: dva cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Mirku Zebiću, OIB 95113616547, iz Zagreba, Lanište 3 E, iznos od 116,13 eura (sto šesnaest eura i trinaest centi), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 21. svibnja 2003. pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Mirku Zebiću, OIB 95113616547, iz Zagreba, Lanište 3 E, naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 207,41 eura (dvjesto sedam eura i četrdeset jedan cent) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 28. listopada 2025. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Tužitelj je 19. svibnja 2003. s tuženom sklopio Ugovor o kreditu, broj ugovora 50401340-19365272590, ovjeren kod javnog bilježnika Damira Andrašića iz Zagreba 21. svibnja 2003., broj : OV-5280/03 kojim ugovorom je tužitelj podignuo kredit u iznosu od 35.000,00 kuna sa kamatnom stopom koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tužene. Odredbom članka 11.1. predmetnog Ugovora o kreditu određeno je da se „korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% (slovima: dva cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“ Temeljem navedene odredbe, tužena je od tužitelja 19. svibnja 2003. naplatila iznos od 875,00 kuna na ime troškova naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a što je vidljivo iz otplatne tablice gdje je predmetna uplata knjižena 19. svibnja 2003. Tužena je predmetnu odredbu čl. 11.1. Ugovora o kreditu iz toč. 1. ove tužbe, unijela u ugovor suprotno načelu savjesnosti i poštenja te je ta odredba prouzročila očitu neravnopravnost u pravima i obvezama stranaka te nije bila podložna bilo kakvim pregovorima među strankama te je u ugovor unesena isključivo činjenicom da je tuženik jača ugovorna strana, po principu „uzmi ili ostavi“. Ugovorna odredba čl. 11.1. predmetnog ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je navedeno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% (slovima: dva cijelih pedeset posto) od iznosa kredita“, unaprijed je bila pripremljena od strane tužene, o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužitelj imao utjecaja na njezin sadržaj, te ista, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Prigovara statusu tužitelja kao potrošača. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 50401340-19365272590 izrijekom je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Ističe se da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 11.1. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 2,50% od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o nenamjenskom kreditu od 19.5.2003. na listu 5-8, otplatnu tablicu na listu 9-10, sudsku praksu na listu 23-72, te je na ročištu 15. svibnja 2026. saslušao tužitelja.

4. Analizom izvedenih dokaza u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23) kao rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. U čl. 2. st. 1. Zakona o parničnom postupku određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. Zakona o parničnom postupku određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a u čl. 219. istog Zakona da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.

6. Među strankama nije sporno da su sklopile ugovor o kreditu temeljem kojeg je tužitelju isplaćen kredit u iznosu od 35.000,00 kn s rokom otplate od 60 mjeseci i uz kamatnu stopu od 10,48 % godišnje.

7. Sporno je je li ugovorna odredba članka 11.1 predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je određeno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% od iznosa kredita, protivna pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno je li ista ništetna. Sporan je tužiteljev status potrošača, te je li nastupila zastara predmetnog potraživanja.

8. Tuženik u ovom postupku nije dokazao, teret dokaza koje činjenice je ležao na istom, da se je prije sklapanja Ugovora o kreditu od 19. svibnja 2003. pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi sadržanoj u čl. 11. Ugovora kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% od iznosa kredita. Da se nije pregovaralo, po ocjeni ovoga suda, ukazuje također okolnost da je iz sadržaja Ugovora vidljivo da se radi o standardnom, tipskom ugovoru o kreditu.

9. Gore navedeno proizlazi i iz samog iskaza tužitelja koji je saslušan na ročištu održanom 15. svibnja 2026. istaknuvši da nije sa tuženikom pregovarao o pojedinačnim odredbama ugovora, a glede sklapanja ugovora o kreditu naveo je da je od strane tuženika dobio formulirani ugovor, koji je nakon što ga je pročitao i potpisao.

10. Naime, stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ, jasno naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama te da je takvo obavješćavanje od bitne važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

11. Pored navedenog, čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma naplate troškova obrade kredita, tako da

potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

12. U konkretnom slučaju odredba čl. 11. predmetnog Ugovora o kreditu jasna je i lako uočljiva, ali ne i lako razumljiva, slijedom čega je dopušteno ocjenjivati je li ista poštena ili ne.

13. Formulacija odredbe iz čl. 11 Ugovora o kreditu sastavljena je od strane tuženika i stranke o istoj nisu pregovarale, niti je tužitelj imao utjecaj na njezin sadržaj, s tim da način na koji je naknada za obradu kredita propisana ne može biti razumljiv prosječnom potrošaču, jer osim što je podložna jednostranim promjenama tuženika, njome je potrošač stavljen u poziciju platiti naknadu za koju ne može znati na koji će se način formirati njezina visina i o čemu će ovisiti, što protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14. Sporni dio gore navedene ugovorne odredbe iz čl. 11 Ugovora ovaj sud smatra ništetnom, jer iz navedene odredbe proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50 % od iznosa kredita. O sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo time da iz sadržaja samog Ugovora i odredbe čl. 11 nije vidljivo od čega se sastoji ta naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u visini od 2,50 % od ukupnog iznosa kredita te koje to troškove ona pokriva, budući tuženik kao banka nije dokazao kakve je imao stvarne troškove vezano uz sklapanje ugovora o kreditu, kao niti visinu istih, a to ne proizlazi niti iz sadržaja Ugovora. Iako je tuženik prilikom obrade kredita imao određene troškove, sama činjenica da je trošak obrade određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Naprotiv da su zaista ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita "pokriveni" plaćeni, stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita. Tuženik nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, radi se o unaprijed formuliranoj odredbi tipskog ugovora, u Ugovoru nije jasno navedeno od čega se sastoji ulazna naknada u iznosu 2,50 % od iznosa kredita, niti je jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom jasno određenom iznosu, radi čega je takva ugovorna odredba uzrokovala znatniju neravnotežu obveza na štetu potrošača, iz kojih svih navedenih razloga ugovorena ulazna naknada je ništetna ugovorna odredba (tako i odluke Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021., GŽ-1972/2022-2 od 23. kolovoza 2022., GŽ-837/22 od 22. studenoga 2022.).

15. Kako tužitelju nije bilo moguće u trenutku zaključenja ugovora jasno predvidjeti na koji će se način jednostranom odlukom tuženika određivati visina ulazne naknade, tužitelj nije bio u mogućnosti na pravilan i sveobuhvatan način sagledati sve obveze koje preuzima tim ugovornim odredbama, pa kada se uz to ima u vidu da se radi o ugovornim odredbama o kojim se nije pojedinačno pregovaralo, te da je tuženik

postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jer je morao znati da se radi o ugovornim odredbama koje nisu dovoljno jasno određene bilo po visini obveze, bilo po neodređenosti troškova na koje se odnose, a koje zbog svoje neodređenosti u trenutku zaključenja ugovora uzrokuju znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja, sud je utvrdio da se radi o nepoštenim, a time i ništetnim ugovornim odredbama.

16. Dakle, radi se o ništetnoj odredbi čl. 322. s t. 1. ZOO koji propisuje da ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a odredbom čl. 323. st. 1. ZOO propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

17. Kako je odredba ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,50% od iznosa kredita, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po toj osnovi koja je utvrđena ništetnom.

18. Stranke su na ročištu 15. svibnja 2026. učinile nespornim da je tužitelj na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva platio tuženiku 21. svibnja 2023. iznos od 116,13 eura, slijedom čega je isti iznos tužitelju dosuđen zajedno sa zateznom kamatom od dospijeća (od dana kada je taj iznos plaćen tuženiku) do isplate. Sukladno čl. 1115. ZOO kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je u konkretnom slučaju tuženik nepošten od dana stjecanja, to je sud tužitelju zakonsku zateznu kamatu dosudio od dana kada je utuženi iznos platio tuženiku.

19. Prigovor zastare nije osnovan. Prema pravnom shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici od 30. siječnja 2020., a prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok zastare počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga, kako je tek ovom odlukom suda utvrđena

ništetnost naznačene odredbe, nije nastupila zastara predmetne tražbine, odnosno protekao rok od pet godina iz čl. 225. ZOO.

20. Prema odredbama Zakona o zaštiti potrošača, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije. Sud Europske unije u svojoj interpretativnoj presudi od 3. rujna 2015., Costea, C- 110/14, EU:C:2015:357 protumačio pojam "potrošač" u smislu čl. 2. točka (b) Direktive 93/13. Sud je u obrazloženju presude (točke 15-18 i 21) istaknuo: S tim u vezi valja istaknuti da bi se, kao što je to navedeno u desetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, ujednačeni zakonski propisi u području nepoštenih ugovornih odredaba trebali primjenjivati na sve ugovore koji se zaključuju između "prodavatelja robe ili pružatelja usluga" i "potrošača", pri čemu su ti pojmovi definirani u članku 2. točkama (b) i (c) te direktive.

21. U skladu s tim definicijama "potrošač" znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima tom direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Nadalje, "prodavatelj robe ili pružatelj usluge" znači svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom 93/13 nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. Slijedom toga, navedena direktiva ugovore na koje se primjenjuje određuje ovisno o svojstvu ugovornih stranaka, odnosno ovisno o tome postupaju li one ili ne u okviru svoje profesionalne djelatnosti (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C- 488/11, EU:C:2013:341, t. 20. kao i Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, t. 21.).

22. Slijedom navedenog tumačenja Suda, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu od 19. svibnja 2003. jasno je kako je riječ o ugovoru koji je tužitelj sklopio u privatne svrhe, odnosno jasno je kako je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača s obzirom da je isti sklopljen radi kupnje osobnog vozila, a što je tužitelj iskazao na ročištu održanom 15. svibnja 2026.

23. Tuženik je nepošten činjenicom što je ugovorio da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 2,50 % jednokratno.

24. O troškovima postupka odlučeno je temeljem odredbe članka 154. st. 1. ZPP-a, u svezi sa člankom 164. Zakona o parničnom postupku. Člankom 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

25. S obzirom da je tužitelj u cijelosti uspio u postupku, to mu je tuženik dužan nadoknaditi cjelokupne troškove postupka sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 138/23 – dalje: Tarifa). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), sastava podneska od 8.12.2025. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), te zastupanja na ročištu 15.5.2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9.toč.1. Tarife), sve uvećano za PDV od 25 %. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 eura (plaćeno 50% putem e komunikacije) te presudu u iznosu od 13,27 eura koji iznos je odmjeren temeljem Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine RH broj 118/18, 51/23) i Uredbi o tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine RH broj 37/23). Ukupno priznati trošak tužitelju iznosi 207,41 eura.

26. Tužitelju nije priznat trošak ročišta za objavu presude jer se ne radi o trošku potrebnom za vođenje postupka.

27. Slijedom svega iznesenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sudac
Ana Tomašić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste, putem ovog suda na županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka.

DNA:

- 1. pun. tužitelja
- 2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-b3134**

Kontrolni broj: **0e231-e52d1-5ef45**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.